

VAD HÄNDER EFTER PÅSK?

*Kärleksrösten utan like känner jag igen,
bär sin ton av himmelrike, rösten av en vän.*

Det är nästan omöjligt att inte jämföra med vad som händer i förändringen från vinter till vår. Det är nu det vänder. Det stigande ljuset för med sig en annan och mildare vind, knopparna sväller och brister, fågelsången återvänder till trädtopparna, en humla hörs surra och skira fjärilsvingar har väckts till liv. De kalvar som fötts under vintern får för första gången i sitt liv släppas ut på grönbete och de ystra glädjesprången har blivit en föreställning vi åker långt för att titta på.

Våren går inte att hejda och ännu mindre påsken.

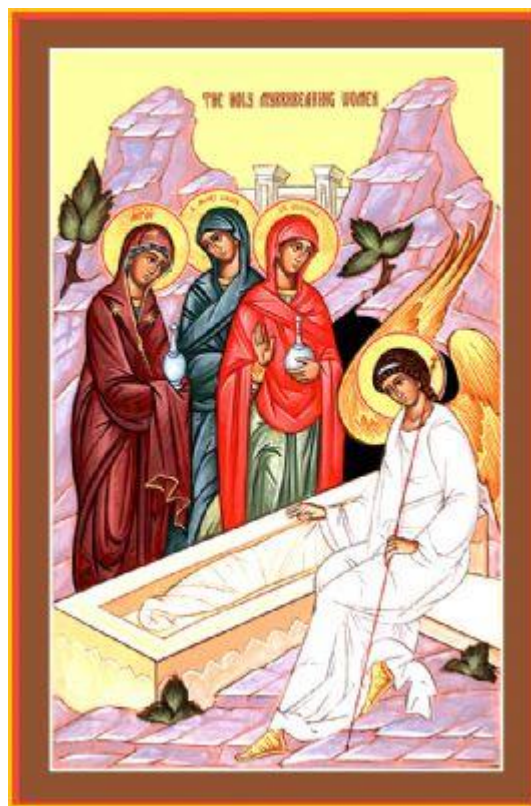
Uppståndelsens tid då vi går från död till liv, från mörker till ljus.

Det efterlängttade inträffar, men det behöver inte betyda att det är enkelt. I evangelierna berättas om Maria Magdalena, en av de kvinnor som tar sig ut till graven, för att om möjligt komma innanför den orubbliga sten som täcker gravöppningen och smörja Jesu kropp med väldoftande balsam. Längre än så orkar hennes tro inte sträcka sig just då. Den tomma grav som möter henne blir inte omedelbart en glädje. Den är bara tom och Mästaren försvunnen. Hon sjunker ihop, trött och utmattad efter alla känslospänningar och börjar gråta. Gråten gör det svårt att se vem det är som kommer mot henne i gryningsljuset. Men hon hör en röst kalla henne vid namn; ”Maria”. Kärleksrösten.

Det som händer efter påsk är en förändring. Varje förändring är en form av vilsenhet. Vad händer nu? Vart ska jag gå? Klarar jag det? Därför handlar en av de första söndagarna efter påsk om mötet med Den gode Herden. Herden som kallar oss vid namn och säger: ”Var inte rädd, jag är med dig.”

*Jag lystrar i min oro, kaosnattens tid.
Herderösten viskar; ”Jag finns här, bredvid.”
Kärleksrösten utan like känner jag igen,
bär sin ton av himmelrike, rösten av en vän.*

Författare Åsa Hagberg

Kvinnorna vid graven